5.3.547
NEDERLAND BEVRIJDINGS-MUSEUM 1944

1e JAARG. No. 11

ZOMERMAAND JUNI 1942

Hoofdopsteller: Opperhopman H. Rutgers, Zeist. Plaasverv. Hoofdopsteller: Kompaan F. Barkhuis, Zeist. Adres: Opstelraad en Beheer, Stafkwartier Nat. Jeugdstorm. Oorsprongpark 8, Utrecht, Telefoon 16489.

„IN GODSVERTROUWEN ALLES VOOR 'T VADERLAND"

BRIEVEN!

ELKEN dag opnieuw brengt de post eenige brieven van lezers van de Stormvlag. Het is prettig deze brieven te lezen, omdat ze je zoo'n duidelijk inzicht geven van hetgeen er onder de Nederlandsche jeugd in al zijn schakeeringen leeft. Er zijn scheldbrieven bij, minderwaardige brieven, waarvan je het niet voor mogelijk houdt, dat ze door Nederlandsche jongens geschreven zijn. Maar naast deze brieven zijn er zeer vele sympathiebetuigingen met den strijd van den Jeugdstorm. Brieven van jonge Nederlanders, die zien, waar het op het oogenblik om gaat. Jonge Nederlanders, die begrijpen wat het beteekent bezet land te zijn, die begrijpen dat het dringend noodzakelijk is alle krachten in het vaderland te verzamelen, opdat ons Nederland ook in de toekomst zijn eigen plaats in de wereld kan innemen. Een plaats, die het krachtens zijn groot verleden toekomt, maar die toch weer bevochten en *verdiend* moet worden. Het is wel erg gemakkelijk te zeggen: „Ziet naar hetgeen Nederland in het verleden gepresteerd heeft. Dit verleden doet ons aanspraak maken op een plaats in nieuw-Europa" en daarbij te denken, dat het niet noodig is, zèlf de handen uit de mouwen te steken. Neen, eerst wanneer wij bewijzen, dat het huidige Nederlandsche Volk nog dezelfde grootheid als in het verleden bezit, mogen wij deze aanspraak maken. Dit bewijs wordt niet gegeven, door naar hetgeen achter ons ligt te wijzen, maar door te wijzen op het geen *thans* door Nederlanders gepresteerd wordt. Gelukkig kunnen wij hoe langer hoe meer feiten aanvoeren, die stuk voor stuk sterke argumenten zijn voor het behoud van Nederlands plaats in Europa. Elke Nederlander, die aan het oostfront zijn jonge leven offert, bezegelt met zijn bloed het voortbestaan van zijn vaderland!

Er zijn briefschrijvers, die — natuurlijk anoniem — op minderwaardige wijze den Jeugdstorm en zijn leiders uitschelden en zichzelf goede vaderlanders noemen, die straks de vaan der „vrijheid" in ons land zullen hijschen en dan zullen afrekenen met alle landverraders, waarmee ze dan de leden van den Jeugdstorm bedoelen (vanwege die vrijheid, zie je!). Zij vinden zich zelf erg dapper, maar ze vertellen er niet bij, dat zij 's nachts in hun bed liggen te bibberen, wanneer het afweergeschut begint te blaffen ten teeken dat er „bondgenooten" in de lucht zijn...

Diezelfde „vaderlanders" teekenen dan meestal nog hun brieven met „geus" en dergelijke namen, die onafscheidelijk verbonden zijn aan het groote verleden van ons land. Zij denken zeker, dat zij met het schrijven van *anonieme* brieven hun geuzenplicht vervullen...

Neen, dan heb ik meer eerbied voor den jongen Nederlander, die ons in een uitvoerig schrijven, dat hij met zijn vollen naam onderteekende, al zijn bezwaren opsomt en vertelt waarom hij anti is, maar die tegelijkertijd schrijft: „Hoewel ik dus andere opvattingen over het begrip vaderlandsliefde huldig dan U, heb ik diepe eerbied voor die jonge Nederlanders, die naar het front zijn vertrokken. Hun idealen en mijn idealen loopen ver uiteen, maar zij toch bewijzen hun leven over te hebben voor hetgeen zij het beste achten voor hun vaderland. Deze strijders zijn zeker niet de slechtste vaderlanders!"...

Ook deze briefschrijver bewijst een goed vaderlander te zijn. Met menschen, die zulke brieven schrijven, zullen wij zeker eens tot overeenstemming komen. Het is zoo gemakkelijk te veronderstellen, dat de strijders voor een nieuwe orde alleen maar liegen. Dat zij, wanneer zij het hebben over het vaderland, bewust onwaarheid spreken! Moeilijk hebben diegenen het, wier vaderlandsliefde hen doet hopen op een overwinning van Engeland, maar die zich eerlijk verdiepen in de vraag, waarom die anderen, die toch zooveel blijken over te hebben voor hun land — zelfs hun leven — slechts kunnen hopen in een overwinning van Duitschland.
Wanneer de Nederlandsche nationaal socialisten bewust hun vaderland verraden, terwijl zij zeggen voor dit vaderland te strijden, zouden dan ouders, wier liefste bezit weggerukt wordt in het verre Rusland zoo minderwaardig zijn in de overlijdensadvertentie van hun kind te zetten: „Hij stierf voor Leider, Volk en Vaderland"? Zouden zij de nagedachtenis van hun kind met een leugen willen bezoedelen?

Wij hebben het recht van onze tegenstanders te verwachten, dat zij niet twijfelen aan onze eerlijke bedoelingen. Wij van onzen kant twijfelen ook niet aan hun vaderlandsliefde! Met menschen, die ons uitschelden voor huichelaars en leugenbeesten willen wij niets te maken hebben. Zij beleedigen ons daar niet mee, maar wel onze jonge kameraden, die op verre slagvelden de eeuwige rust zijn ingegaan. Wie aan hun onbevlekte nagedachtenis komt heeft van ons niets goeds te verwachten!

Wij zijn eerlijke idealisten en wij willen graag aannemen, dat ook onze tegenstanders eerlijke idealisten zijn. Maar wanneer zij met hun bezwaren tot ons komen — hetgeen wij maar al te zeer op prijs stellen — verwachten wij geen twijfel aan de oprechtheid van onzen strijd voor het vaderland, die wij zijn aangegaan met algeheele terzijdestelling van ons eigen ik!

Het is niet om met zijn offerdood propaganda te maken en zieltjes te winnen, dat wij het sneuvelen van een onzer jongste Jeugdstormvrijwilligers op een der volgende bladzijden van dit propaganda-orgaan uitvoerig berichten. Het is alleen om de velen, die niet twijfelen aan de eerlijkheid van onzen strijd, te vertellen hoe een jonge idealist weet te leven en te . . . sterven. Het artikel was niet bedoeld voor dit blad, maar voor de Stormmeeuw. Wanneer het er echter toe bijdraagt eenige van onze tegenstanders nader tot onzen strijd te brengen en zoodoende dezen strijd te versterken, dan is het geheel in den geest van onzen jongen gesneuvelden kameraad, dat dit artikel óók in de Stormvlag wordt afgedrukt . . .

NATIONAAL-SOCIALISTISCHE JEUGD:

Geen politiseerende half-volwassenen, wèl zich bewust van en strijdende met een geest van toewijding voor Volk en Vaderland. Jongeren zich kunnende geven voor en aan een ideaal. Jongeren van wie nooit moge worden geschreven: Zij streden en wisten niet meer waarvoor, zij streven zonder hoop, zonder troost, stomp berustend in hun noodlot. Weet waarvoor gij strijdt, opdat wij eenmaal weten onzen plicht te hebben gedaan.

Van Geelkerken, November 1933 in het nat. soc. maandblad „Jongeren Marcheeren"

MEISJE VAN GYMNASIUM OF H.B.S.!

(Foto Jeugdstorm-Hasewinkel).

Weet jij, waarom je NIET in den Jeugdstorm bent?

Oja, dat weet je wel.

Je bent ervan overtuigd, dat je het zelfs verschrikkelijk goed weet, al heb je misschien nooit zoozeer geprobeerd het onder woorden te brengen. Maar als je het eens onder woorden zou brengen, dan zouden je argumenten er ongeveer als volgt uitzien:

„De Jeugdstorm — daar is nou letterlijk van alles bij! Het kind van den broodbezorger en het kind van onzen tuinman, en dat kind van de overkant, die het op de lagere school nooit verder kon brengen dan de vijfde klas. Niet dat ik niet met die kinderen om zou willen gaan uit standenstrijd of zooiets, maar **wat moet ik in 's hemelsnaam met die kinderen beginnen?** Waar zou ik met ze over moeten praten, ik interesseer me niet voor dingen, die hun interesseeren. Het heeft toch niet de minste zin, dat ik met die kinderen contact zoek, dat krijg ik tóch niet. En trouwens, ik heb aan mijn eigen schoolvriendinnen genoeg, ik heb absoluut geen behoefte aan een Jeugdstorm of iets dergelijks.

En dan komt er voor mij nog bij: mijn huiswerk. Bij den Jeugdstorm ben je practisch elken Zaterdagmiddag kwijt en vaak nog heele brokken van je avonden. Dat kan ik me eenvoudig niet permitteeren, heb wel wat anders te doen.

En, om eens heel eerlijk te zijn, ik heb bitter weinig lust mijn leuke schooljaren te verknoeien voor zoo'n jeugdbeweging. Je hoeft maar één keer in het pakje gesignaleerd te worden en eruit lig je. Je komt er nooit meer in."

Goed zoo, meisje, je hebt je dapper geweerd, en wat je zei klinkt mij heel wat beter in de ooren dan het antwoord van het overgroote meerendeel van je schoolvriendinnetjes, die zeiden: „De Jeugdstorm! Wie práát daar nou over!"

En innig-verheugd met dàt alles-slaande argument gichelend wegliepen, waarmee ze nu niet bepaald den indruk maakten van H.B.S.-meisjes, die te hoog grepen om te kunnen omgaan met dat kind van de overkant, dat het op de lagere school nooit verder kon brengen dan de vijfde klas.

Maar jij geeft een antwoord, dat redelijk is. Daar kunnen we nader op ingaan.

Met wat je het eerste zei, geef ik je hartgrondig gelijk. Inderdaad, er is nou letterlijk van alles in den Jeugdstorm. Jij trekt daar de conclusie uit, dat je je daarom er niet in thuis zult voelen, dat jij met meisjes uit een andere omgeving — er zijn natuurlijk ook wel meisjes uit eigen omgeving bij, maar betrekkelijk weinig, omdat een betrekkelijk klein procent van alle meisjes op middelbare scholen is — geen contact zult hebben. En vermoedelijk heb je ook daarin gelijk. Maar **dat is juist het erge!**

Sinds 10 Mei 1940 is er allerwegen zoo luid over „volk" en „eenheid" getrompetterd, dat het niet aannemelijk is dat er nog iemand zou zijn die hiervan niets had opgevangen. Jij ook hebt er dus veel van gehoord. Hoe denk je nu dat de eenheid van ons volk tot stand zou komen, indien de jeugd begint met voort te gaan op het oude afgekeurde pad en zich hardnekkig aan zijn eigen groepje, zijn eigen milieu en zijn eigen schoolvriendinnetjes vastklampt? Wat deze jeugd doet is goed beschouwd het volgende: zij erkent geen begrip te hebben voor andere deelen der jeugd en weigert daarom dit begrip aan te kweeken. En omdat zij weigert het begrip aan te kweeken heeft zij het begrip niet. En omdat zij het begrip niet heeft, weigert zij het aan te kweeken. En zoo gaan wij door, het cirkeltje wordt steeds enger en enger, tenslotte stik je erin.

Op die manier wordt de jeugdeenheid nooit geschapen. Ook de volkseenheid niet. Dat is duidelijk. Dat is het belangrijkste.

Nog even dit: lijkt het je ook niet belangrijk voor jezelf eens verder te kijken dan je neus lang is, eens je heelemaal weg te zetten uit je eigen sfeer en je in te leven in die van een andere, een volkomen andere — zoomaar, als opvoedingsmiddel voor jezelf? Het is maar een vraag.

En nu gaan we door over het huiswerk, dat heerlijke passe-partout: het huiswerk! O lief, lief huiswerk, waar achter je alle problemen, die éven moeilijk zijn, weg kunt schuiven als achter een torenhooge berg! Niets vind je ervan terug, alles is volkomen weggewerkt. O heerlijk huiswerk, dat alle problemen oplost! Wie zal jou nog eens den lofzang zingen, dien je toekomt?

En weet je wat het grappige is van de historie? Niet, dat ieder ander je gelooft als je met het excuus „huiswerk" aankomt, maar dat je jezelf gelooft. Ja heusch, dat doe je, het lijkt ongelooflijk, maar het is waar. Let maar eens op, hoe alle stemmetjes van plicht en eer en moed, die protesteerend hun kop opstaken, prompt onder water duikelen op de allesoverdonderende roep: „Huiswerk!" Dan is de waterspiegel zoo zalig glad, en het leven zoo rustig, zoo geleidelijk... je suft maar wat weg over je boeken en je teekent poppetjes...

Ik weet het allemaal wel. Ik heb zelf zes jaar lang in het schuitje gevaren en zelf zes jaar lang de vlag „huiswerk" naar hartelust laten wapperen. Maar geen enkel meisje, dat wat begaafdheid betreft ook werkelijk op een middelbare school thuishoort, kan „huiswerk" met recht als verontschuldiging aanvoeren om haar tijd voor den Jeugdstorm niet vrij te willen maken.

Blijft nog je derde argument. Je voelt zelf al, dat dit toch eigenlijk niet bijster verheffend is, dat blijkt wel uit je aanleg „om heel eerlijk te zijn". Zoo'n inleiding beteekent al een verontschuldiging-bij-voorbaat. Je zult het toe moeten geven als je de woorden op hun juiste waarden weegt.

Het i s natuurlijk niet eenvoudig, als de klasgenooten je buitensluiten, maar is het belangrijk? Nee, belangrijk is: dat je je plicht doet; belangrijk is: dat ons volk gered wordt uit het moeras. Ons volk verkeert in zéér groot gevaar. Het gaat nu **erop** of **eronder**. Ons volk zal een eigen strakgerichte wil zijn, of het zal niet zijn. Begrijp je dat? Ja? Dus dan zijn we er? Nee, dan zijn we nog niet, waar ik wezen wilde. Want nu kom je nog aandragen met de tegenwerping:

„Ja maar — moet ik daarvoor dan per se in den Jeugdstorm? Hangt de redding van het Vaderland dáár dan vanaf, of ik in den Jeugdstorm ben?

Zijn er verder nog bezwaren? Noem ze gerust, want hoe meer bezwaren ik hoor, hoe meer kans ik ook heb ze te weerleggen en ons standpunt uit te bouwen. Maar verdere vragen waren er niet; alleen die éene. Dat is prachtig, dan kan ik tot besluit nog een heel beslist antwoord geven:

Nee. De redding van ons Vaderland staat of valt heelemaal niet met het feit of jij al dan niet in den Jeugdstorm bent. Je moet de dingen niet zoo in hun afzonderlijkheid bekijken, maar ze laten in het groote verband.

Binnen dat groote verband kunnen dingen gewichtig zijn, die losgeraakt uit hun verband alle beteekenis verliezen.

Je kunt de zaak gemakkelijk bekijken in de altijd klassieke vergelijking:

We nemen ditmaal een schakel. Een doodgewone, ijzeren schakel, die ergens los op tafel ligt, een mooie of een leelijke, het doet er niet toe. Is zoo'n schakel belangrijk? Welnee, waarom zou hij? Je kunt hem in de prullenmand vegen en geen haan die ernaar kraait. Je kunt hem ook aan de ketting voegen, die daar ligt. Dan heeft zijn bestaan meer zin, maar het heil van de heele ketting hangt daar ook al weer niet vanaf.

En neem nu een schakel vast, die middenin de ketting zit. Is d i e schakel belangrijk? Ja zeker, stel je voor, dat hij brak, daarmee lag de heele ketting in tweeën, en wie weet hoeveel tijd en moeite het zou kosten hem weer aan elkaar te maken.

Zie je, zóó moet jij nu worden. Als een schakel in onze jeugdbeweging, die immers de toekomst van ons land in handen heeft, een goede, sterke schakel, die niet breken zal, waarop de ketting zich kan verlaten.

Je wilt opmerken, dat de vergelijking niet heelemaal opgaat. Ik stond juist op het punt hetzelfde op te merken. Want een jeugdbeweging is niet zooals een ketting met groote en kleine schakels; een goede jeugdbeweging is een levend organisme, een werkende, stuwende kracht. Niet iedereen kan daar even goed werk in doen; het beste werk kan gedaan worden door hen, die het gaafste zijn, gaaf in intelligentie, gaaf in gezondheid, gaaf in moed en trouw.

Hoe meer gevoel van eigenwaarde je hebt, hoe meer je het jezelf tot plicht moet rekenen deel uit te maken van den Jeugdstorm. Jullie, meisjes van Gymnasium en H.B.S. zijn door je opvoeding voorbestemd leidsters te zijn in ons volk. Vergeet niet, dat geestesgaven nooit meegegeven worden om ze slordig te behandelen of om er alleen zelf het plezier van te hebben. Vergeet ook de geduchte bedragen niet, die *het volk elk jaar opnieuw opbrengt om* jou de gelegenheid te geven je studie af te maken. Dit geldt nog in veel sterker mate voor de studenten, die jullie straks misschien zult zijn, maar het geldt voor jullie ook al grondig genoeg.

Meisjes van H.B.S. en Gymnasium, bezint je op de verplichtingen, die aanleg en ontwikkeling je opleggen. Als je een boel in het leven meegekregen hebt, is dat niet voor niets. Bedenkt eens of je gevoel van eigenwaarde zoo diep gaat, dat je in den Jeugdstorm moet komen. Bedenkt ook: „wie niet dapper is, k a n bij ons niet staan!"

En wat je vragen wilt, vraag het.

Welke je bezwaren zijn, noem ze op.

Wij van den Jeugdstorm hebben altijd bewondering voor eerlijkheid en een dankbaar hart voor ieder woord, dat ons een stap nader tot elkander brengt.

Ook het Nederlandsche meisje is zich bewust geworden van haar taak in het Vaderland. Allerwege trekken de stormsters op....

(Foto A. Peperkamp).

TROUW TOT DEN DOOD

Wachter Henk Bothof stierf als een held

ZIJ, die Henk Bothof gekend hebben zullen altijd het beeld voor oogen houden van den frisschen, altijd opgeruimden wachter, die met zoo'n heiligen ijver zijn Jeugdstormdiensten vervulde. Hij kwam in het najaar van 1940 bij ons, de blonde Henk met zijn lachende oogen; wij hadden toen in Amsterdam—West een klein ploegje stormers, die tezamen heel wat moeilijkheden getrotseerd hebben. In die dagen was het nog opwindend en „gevaarlijk" om met een kleine groep stormers over de straat te marcheeren; de stormers uit West hielden echter iederen Woensdagavond een marsch, waarbij zij meer dan eens door de politie ontzet moesten worden. Van die kleine, dappere kern hebben wij reeds vele kameraden moeten missen; twee vaandrigs vertrokken naar het buitenland, zij zullen den Jeugdstorm nooit vergeten en het zal hun grootste vreugde zijn, als zij het blauwe hemd weer kunnen aantrekken. Vier stormers sluimeren in een soldatengraf, ver van het vaderland; hun namen zullen eens gebeiteld staan in het monument, dat de Jeugdstorm zal oprichten voor zijn gevallen helden. Aan de voet van dit gedenkteeken, dat de meest heilige plaats zal zijn van het jonge Nederland, zullen steeds nieuwe generaties van stormers en stormsters de belofte hernieuwen: „in Godsvertrouwen alles voor het vaderland". Eén van onze stormers uit den „marsch-met-straatgevecht-tijd" zal waarschijnlijk wel binnen niet te langen tijd officieel als vermist opgegeven worden, sinds twee maanden hebben wij niets meer van hem gehoord; hij was een van de dapperste en meest onverschrokken knapen, die ik gekend heb. Een vijfde stormer uit het oude „West" strijdt aan het Oostfront, een zesde is op weg, nog in opleiding — zoo wordt het geweer en het koppel handgranaten van den een aan den ander overgereikt. De strijd gaat verder en wordt gewonnen, terwijl de knoppen ontluiken op het Heldenkerkhof boven de graven van onze stormers-soldaten.

De strijd wordt gewonnen en is zijn offers waard geweest; dit was ook de grootste troost voor den wachter Henk Bothof, toen hij zwaar gewond in het hospitaal te Riga lag. In den strijd voor Leningrad was hij getroffen door de scherven van een vliegtuigbom; rondom had hij zijn kameraden zien vallen — één van hen was onze dappere voortrekker Henk Dijst, met wien hij lief en leed in zijn Jeugdstormeenheid gedeeld had. De kleine groep van Nederlanders was ingesloten, de officieren waren reeds gevallen, een onderofficier bediende het laatste machinegeweer en werd ook daarachter weggeschoten. Wachter Bothof nam zijn taak over, totdat een kogel zijn rechterhand verbrijzelde, — toen moest ook hij uitvallen. Tot het laatst had hij zijn plicht gedaan. Toen zijn moeder later aan zijn sterfbed zat en met innig medelijden sprak, terwijl zij liefdevol haar hand op zijn voorhoofd legde: „maar jongen, heb je dan niet weg kunnen kruipen?", was zijn eenig, verwijtende antwoord: „Wegkruipen? En mijn kameraden dan?"

Uit deze woorden spreekt een geest, waarvoor wij allen in eerbiedig ontzag staan. Zóó spreekt een jongen, die in Hooimaand '41 als een kind nog uit Amsterdam vertrok, maar die in weinige maanden tot een man gerijpt was. Een jongen, die nog enkele dagen tevoren tot de verpleegzuster gezegd had: „Och zuster, nu heb ik toch zoo moedig gestreden, waarom neemt onze Lieve Heer mij nu niet weg?" Even later vond hij zelf het antwoord op dit „waarom"; hij wilde zijn moeder nog eenmaal zien. Zijn moeder maakte de verre reis naar Riga en gunde zich geen rust, voordat zij aan het bed van haar Henk kon plaats nemen. Uit haar mond hebben wij al deze bijzonderheden vernomen, van haar hebben wij gehoord, hoe wachter Bothof als een held gestorven is.

Welk een idealisme behoort er toe, om in het gezicht van den dood te kunnen zeggen: „De strijd is gewonnen, moeder, dat ik hier lig, is niet tevergeefs geweest". Hoe zouden wij woorden moeten vinden om onze bewondering en vereering uit te drukken voor den jongen kameraad, wiens linkerbeen was afgezet, wiens rechterhand was versplinterd, wiens lichaam op zes plaatsen diepe, pijnlijke wonden vertoonde, veroorzaakt door giftige granaatscherven en die toch nog rustig kon zeggen: „Als ik beter geworden was, was ik tòch weer naar het front gegaan".

Zij, die het voorrecht gehad hebben, Henk uit zijn Jeugdstormtijd te kennen, zullen thans even de oogen sluiten en zich het beeld voor den geest roepen van den heerlijk geestdriftigen jongen wachter, die zoo trotsch was op zijn uniform. Dit uniform had zijn moeder gaarne bewaard en Henk zelf had aanvankelijk ook besloten, het op te bergen, tot hij weer terug kwam. Later schreef hij echter aan zijn moeder, dat ze het weg moest geven aan een jongen, die zelf geen uniform kon betalen. In onze verbeelding zien wij hem weer zwoegen met een bakfiets volgeladen met oude kranten; wij verkochten in dien tijd oud papier ten bate van onze kas en Henk Bothof was een van de jongens, op wien je bij den ophaaldienst steeds kon rekenen. Op Henk kon je trouwens altijd staat maken, niets was hem te veel, als het om den Jeugdstorm ging — dat zullen allen, die met wachter Bothof zijn opgetrokken, kunnen bevestigen. Ik zie hem nog bij mij komen, op dien avond, om met heilige verontwaardiging te pleiten voor een anderen stormer, die — zooals hij dacht — onverdiend gestraft was. Hij had ongelijk en zag dat ook in, maar ik was ontroerd door zijn trouwe kameraadschap. Henk had het niet gemakkelijker gekregen door zijn toetreding tot den Jeugdstorm; in zijn buurt werd hij voortdurend gesard en getreiterd. Toen hij voor het eerst in uniform zijn huis verliet, moest hij zich een doortocht banen door een scheldende en tierende bende; zijn kameraden schepten er toen een bijzonder genoegen in, om voor zijn deur voortaan aan te treden of toch minstens een marsch langs zijn huis te maken. Dat deden de jongens zoo onder elkaar en veel werd daar niet over gesproken.

Dezelfde liefdevolle zorg, waardoor hij in den Jeugdstorm reeds ons hart veroverde, bleek ook uit de teedere woorden, die hij tot zijn bedroefde moeder sprak. Het armzalige hoopje mensch, dat daar in het witte bed lag, hield zich kranig en toonde zich in alle opzichten een man te zijn. Uit de saamgeknepen mond in het smalle, jonge gezicht werd geen enkele klacht gehoord, uit zijn heldere, o zoo ingevallen oogen straalde een volledige overgave aan het onvermijdelijke. Als die oogen vochtig dreigden te worden, sloot hij zijn oogleden en vermaande hij zijn moeder: „Moeder, niet huilen, denk om de kinderen thuis". En later zei hij het nog nadrukkelijker: „U moet om mij niet treuren, moeder, anders komen de kinderen thuis tekort".

Veel pijn moet Henk geleden hebben, met zijn arme, stukgeschoten lichaam; elke beweging was hem teveel. Toch vloog hij éénmaal overeind in bed; dat was toen zijn moeder, in haar begrijpelijke, onredelijke smart zeide: „Dat ze jullie ook altijd voorop sturen, jongen". Met een kreet vloog Henk toen op: „Dat is niet waar, moeder, de officieren gaan altijd voorop. Ik heb ze ook voor ons uit zien vallen". Het was dezelfde edele verontwaardiging, waardoor hij ook gegrepen was, toen hij vele maanden geleden op dien avond bij mij thuis kwam om voor een kameraad te pleiten.

Tot het laatst toe was wachter Bothof helder van geest, aan alles heeft hij gedacht. Zijn moeder sliep die laatste drie dagen bij hem, op één kamer, want alles wat gedaan kon worden om het den „jungen Holländer", dien allen op de handen droegen en wien de dood op het gezicht geschreven stond, naar den zin te maken, werd gedaan. Toen de zuster 's morgens op de kamer kwam, vroeg Henk: „Mag mijn moeder nog een poosje slapen, ze is zoo moe". En even later moest de dokter hem de verzekering geven, dat zijn moeder toch beslist de helft van de reis vergoed zou krijgen. „Ze heeft een hoop kinderen thuis, weet U". Dat was Henk Bothof; geen oogenblik heeft hij aan zichzelf gedacht, geen oogenblik heeft hij getreurd om het jonge leven, dat toch zoo kostbaar was en waarvan hij nu afstand moest doen. Geen oogenblik heeft hij er spijt van gehad, dat hij zich indertijd voor de Waffen-ᛋᛋ heeft gemeld. Zijn vader werkte in Frankrijk; toen hij zijn moeder vertelde, dat hij naar het front wilde, was hij reeds goedgekeurd en had hij reeds geteekend. Ook zijn hopman had hij daarin niet gekend, hij wist, dat deze zijn stap niet zou goedkeuren en op dit punt brak hij bewust en uit volle overtuiging met alle begrippen van discipline. „Het was mijn eigen vrijen wil", zei hij op zijn sterfbed, „ik ging voor mijn ideaal, met twintig man hadden ze mij niet kunnen vasthouden".

Wachter Henk Bothof, het was je vurigste wensch, vaandrig te worden en wij zouden geen grootere vreugde gekend hebben, dan je weer in onze rijen op te nemen. Het heeft niet zoo mogen zijn; op 15 Bloeimaand 1942 is je jonge lichaam aan de aarde toevertrouwd. Je stoffelijke overblijfselen rusten in vreemden grond, je geest echter zweeft tusschen onze blauwe rijen. Mochten wij ooit twijfelmoedig worden, Henk, dan nemen wij jouw foto in de handen. Dan is alles weer goed.

Zij vielen voor Volk en Vaderland.....

Vrijwel elken dag staan hun namen in de dagbladen... de Nederlandsche strijders die vielen voor „Leider, Volk en Vaderland". Vrijwel elke maand staan er ook in de Stormmeeuw; Jeugdstormers, die hun lied waar maakten: „Trouw tot den dood, Dietschland wordt groot."

Het is niet de gewoonte, dat in propaganda geschriften uitvoerig wordt stil gestaan bij het sneuvelen van deze kameraden. Het zou zoo gauw den indruk kunnen wekken, dat wij hun dood gebruiken — beter: misbruiken — om er propagandistische winst mee te behalen.

Toen wij echter het onopgesmukte relaas van het sterven van een der jongste Jeugdstormstrijders van zijn commandant toegestuurd kregen om in de Stormmeeuw te plaatsen, toen wisten wij, dat dit ook in de Stormvlag geplaatst moest worden! Het is goed, dat de antijongens en meisjes, die meestal met den mond o, zoo dapper zijn en ons uitschelden voor laffe, stiekeme landverraders, eens ervaren hoè het Jeugdstormideaal bezit kan nemen van een eenvoudig stormer. Hoe zoo'n stormer, een „doodgewone" jongen, niet met veel woorden over zijn ideaal praat, maar voor dit ideaal weet te strijden, met alle gevolgen, die deze strijd met zich mee kan dragen.

Juist de laatste tijd hebben wij eenige brieven gekregen, waarin wij voor huichelaars worden uitgemaakt. Huichelaars, die zeggen zich in te zetten voor het vaderland, maar die dit aan den anderen kant verraden en versjacheren.

Wij stellen hier alleen tegenover het voorbeeld van de vele jonge vrijwilligers, die met het woord „Nederland" op hun lippen hun leven, waarvan zij zooveel verwachtten, gaven voor hun ideaal.

Wanneer wij onze vaderlandsliefde slechts huichelen, zouden wij dan bereid zijn, hiervoor het hoogste wat wij bezitten — ons leven — op te offeren?

De jonge, gesneuvelde helden zijn een bittere aanklacht tegen die Nederlanders, die ons van huichelarij beschuldigen!

Vrijwilligers uit alle landen van Europa staan schouder aan schouder aangetreden voor de toekomst van hun land en de vrijheid van Europa.

(Foto P.K. Kirsche-H. Hoffmann-Stapf).

„Wij hopen dat de jeugd in Nederland ook niet bang zal zijn, dat zij, indien noodig het gevaar zal zoeken. Wij hopen, dat zij genoeg eigen inzicht overgehouden heeft om zich bewust aan de zijde van het nieuwe, komende Europa te plaatsen. Ja, Nederlandsch meisje, ja, Nederlandsche jongen, wees flink en schaar je, hoewel het je moeilijk zal vallen, aan den nieuwen kant. Wees niet bang voor wat men zegt, maar doe wat eerlijk is en recht, doe het omdat je innerlijk weet, dat het 't eenige juiste is!"

De stafleider van den Jeugdstorm, die als ᛋᛋ-man aan het front staat in de „Stormmeeuw".

Uit het Heidensche Duitschland!

Katholieke Duitsche jeugddag

De „Europeesche Kultuurdienst" meldt:

In alle kerken der Duitsche bisdommen werd Zondag 10 Mei een jeugddag gehouden. Deze dag was gewijd aan de moeder Gods, de Meikoningin. Hij werd begonnen met gemeenschapsmissen en -communies en besloten met bijzondere namiddagsplechtigheden. Er was een buitengewoon groote deelneming van de jeugd en ook van bijzondere gebeden werden de daarbuiten tegen het bolsjewisme strijdende vaders en broeders herdacht en gebeden om de zegen Gods voor Führer en Vaderland.

MEDEDEELING

De vaste lezers van de Stormvlag zullen zich verwonderd hebben afgevraagd waarom zij no. 9 van de Stormvlag niet hebben ontvangen. Dit nummer van de Stormvlag was een speciaal velddagnummer, dat op de velddagen van den Jeugdstorm is verspreid met een zoodanig succes dat er geen nummers meer van overgebleven zijn. De vaste lezers konden wij daardoor tot onze spijt dit nummer niet toesturen. Natuurlijk zal dit niet meer voorkomen en zullen zij voortaan elk nummer van de Stormvlag ontvangen.

VUL IN:

Regelmatig wil ik op de hoogte blijven met hetgeen er in de Jeugdstorm omgaat en daarom verzoek ik U mij gratis de Stormvlag toe te sturen.

Mijn naam is

Ik woon te

Mijn beroep of studie is

en ik ben jaar.

Frankeeren met postzegel van 1½ cent en opsturen aan: Beheer Stormvlag, Oorsprongpark 8, Utrecht.

NULLEN BESLISSEN!

Wat hier in caricatuur is geteekend en gezegd, kwam en komt ook in werkelijkheid voor!
Begrijpelijk vormen dergelijke besluiten evenzoovele haast onoverkoombare slagen voor den Jeugdstorm!

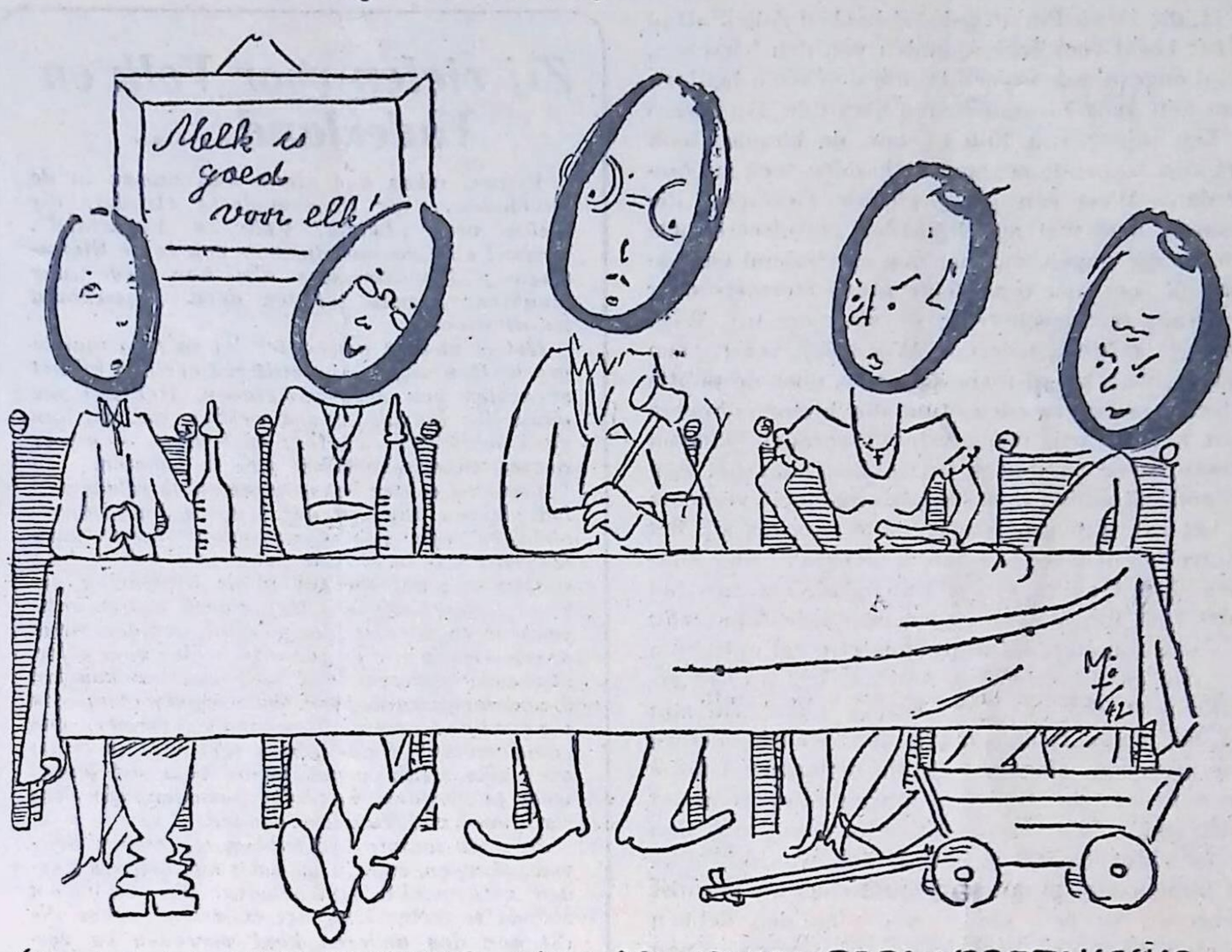

(Persbericht): HET BESTUUR VAN DE JONGELIEDENVEREENIGING OP VERBONDEN SECTARISCHE GRONDSLAG: „HET ZACHTE ZUURTJE" HEEFT IN ZYN LAATST GEHOUDEN BESTUURSVERGADERING UNANIEM BESLOTEN NOOIT OF TE NIMMER TOT DE „N.J.S." TOE TE TREDEN. „DAN MAAR LIEVER DOOD" ZEI DE VOORZITTER

Waag den sprong!

Die niet uit alles leeren wil,
Wil in 't geheel niet leeren.
(Beets)

III.

In een serie artikelen zullen wij eens bekijken hoe Nederland er uitzag gedurende den tijd, dat jullie opgroeiden tot wat men noemt de rijpere jeugd. Welke toestanden heerschten er in ons land en welke beelden gaf ons volk te zien.

Nadat de wereldoorlog van 1914—1918 langs Nederland was heengegaan, ging ons volk nog meer dan reeds het geval was een eilanden-bestaan leiden en sloten de Nederlanders zich steeds meer in zich zelf op. Wat hadden we ook te maken met die andere volken van Europa. We hadden het toch zoo goed. Nederland was rijk, de dividenden waren hoog, uit Indië stroomde het geld binnen. Er waren banken en maatschappijen, waar het personeel 40 à 50% van hun jaarsalaris als tantième ontvingen, ja er waren er zelfs, waar bovendien de zaak nog hun belasting betaalde. Je gaf doodgewoon je belastingbiljet aan je collega-kassier, en de zaak was oké. We maakten voor een krats reisjes naar het Duitschland der inflatie en verstrekten leeningen aan dit land tegen een rente van zes, zeven, zelfs acht procent. Geld stinkt niet. Wat kon een mensch gebeuren, niet waar? Alsjeblieft geen narigheden, we verdienen geld, dat is de hoofdzaak en voor de rest, geef mij maar rijst.

Natuurlijk hadden we wel zoo onze moeilijkheden. Als een volk er 53 politieke partijen op na houdt, valt er heel wat te harrewarren. Zoo om de vier jaar, tegen de verkiezingen, deed iedereen aan politiek, daarna dutte de zaak weer lekker in. Van een gezond nationaal leven was geen sprake. Wanneer de voormalige koningin op het balcon van het paleis op den Dam verscheen, mocht zij blij zijn, indien er een paar honderd menschen stonden, om niet te spreken van de Internationale, die bij dergelijke gelegenheden meermalen over het historische plein geklonken heeft. Dat de koningin bij haar bezoeken aan de hoofdstad door leege straten reed, was heel normaal. De enkelen, die stonden te wachten op het voorbijkomen, werden beschouwd als lieden, die een weinig achterlijk waren. Zoo iets deed een klassebewuste arbeider niet en de intellectueel was daar te verstandig voor. Kortom, vaderlandsliefde, eerbied voor het vorstenhuis, waardeering voor leger en vloot, waren overwonnen standpunten. Daaraan deed men niet meer, indien men voor vol wenschte te worden aangezien. Een sterk voorbeeld van deze mentaliteit is het volgende. De koningin maakte een tocht met een duikboot, waarbij ook onder water gevaren werd. De verkooper van het communistische blad „De Tribune" riep op straat: „Leest „De Tribune". Hare Majesteit in een duikboot, hoe kan een vrouw zoo diep zinken". Zooiets kon gebeuren zonder dat politie of publiek er een aanmerking op maakte. Men vond dat grappig. Niet te gelooven zeg je. Vraag maar aan je ouders en leeraren. Indien ze eerlijk zijn, zullen ze de waarheid ervan moeten erkennen.

De plaatsruimte in dit blad laat niet toe thans meer te vertellen, daarom in het volgende nummer meer, want jullie hebben er recht op de waarheid te kennen, opdat je daaruit een goede les ter harte kunt nemen. Dan zal je ook de huidige Oranje- en vaderlandsliefde van een bepaald soort lieden met andere oogen gaan zien.

Het adres waar je alle inlichtingen over den Jeugdstorm kunt krijgen en waar je je kunt aanmelden voor het lidmaatschap is: